

ستون اول

منصور حکمت

ایده اشغال کوبا و سرنگونی کاسترو نه فقط در محافل دست راستی کوبایی های ساکن فلوریدا، بلکه در درون هیات حاکمه آمریکا یک آرزوی دیرینه است. با سقوط شوروی و بلوک شرق، تعیین تکلیف کوبا بعنوان یک "کانون کمونیستی" در یک وجبی خاک آمریکا به بالای دستور رانده شد. موج اخیر هزاران پناهنده قایق نشینی که به مخاطره آمیزترین شکل، آویخته بر امواج اقیانوس اطلس، به سوی آمریکا هجوم آوردند، بار دیگر مساله کوبا را به صدر رسانه های آمریکایی و غربی راند.

رسانه ها و سیاستمداران آمریکایی تلاش میکنند کوبا را یک هائیتی دیگر جلوه بدهند. میگویند مردم از "استبداد" به تنگ آمده کوبا دمکراسی و بازار میخواهند و رندانه میپرسند که آیا مدارا با کوبا و در همان حال فشار به هائیتی و تدارک اشغال نظامی آن، یک تناقض در سیاست آمریکا نیست؟

جالب اینجاست که در میان موج جدید مهاجرین به دریا زده کوبایی هنوز یکی پیدا نشده است که علت اقدام خود را نبود "دمکراسی" در کوبا ذکر کند. همه بدون استثنا از فشار اقتصادی سخن میگویند. بعضی به روشنی و صراحت حتی در سواحل فلوریدا و جلوی دوربین شبکه های تلویزیونی آمریکا، از موازین اجتماعی، حرمت شخصی و ایمنی نسبی خود در کوبا سخن میگویند و تحریم و محاصره اقتصادی توسط آمریکا را عامل مشقات خود ذکر میکنند.

واقعیت اینست که کوبا به همان اندازه که نسیمی از اندیشه سوسیالیستی در آن وزیده است، از نظر همه شاخصهای تمدن انسانی، از سواد تا حرمت شخصی و حتی دخالت مردم در زندگی سیاسی، میتواند یک مدل آرمانی برای خود جامعه آمریکا باشد. در مواجهه اخیر کاسترو پیروز شد، اما تهدید آمریکا بالای سر کوبا جدی است. باید این تهدید را خنثی کرد.

اولین بار در شهریور ۱۳۷۳، سپتامبر ۱۹۹۴، در شماره ۱۵ انترناسیونال نشریه حزب کمونیست کارگری ایران منتشر شد.